

gaaende, at de ikke kunne passere de fleste af vore mindre Løb, og de gjøre ikke mere end 7 til 8 Miles Fart. Jeg troer rigtignok, det vilde bekomme os meget lide at opstille et saa langsomt fremsløbende Skib imod den Fjende, vi kunne vente at faae imod os paa Søen; det vilde kun faae Lov til at leve saalænge, det var saa overordentlig heldigt ikke at møde nogen alvorlig Fjende. Vi have ogsaa seet den amerikanske Monitor, Miantonomoh, der var omtrent 100 Fod længere end vore Linieskibe og havde 19 Fods Dybgaaende. Hvad den har kostet, kan jeg naturligtvis ikke bestemt sige, men jeg tør svare for, at det ikke har været mindre end 2 Millioner Rigsdaler, og man kan ikke sige, at det er et Skib af liden Bekostelighed eller lidet Dybgaaende. Jeg troer, det er paa Tiden at komme bort fra disse Forestillinger, disse Phantasier om, at vi kunne staae os en Flaade af meget smaa og meget billige Fartøier; jeg troer, det vilde blive enten et kostbart Vegetøi eller en Parade-stads, som man i Farens Næblik bitterlig vilde fortryde at have sat sin Tid til og anvendt sine Penge paa.

Naar man dernæst tager selve Lovudkastet for sig, angaaer den første Paragraph Spørgsmaalet om, af hvem Søofficerscorpset skal bestaae, og heri er den høitærede Minister afvegen noget fra Commissionens Fleertals Forslag. Med Hensyn til Orlogscapitainer og Capitainlieutenanter er Forskjellen ikke stor; der er kun 2 af hver Klasse; men der vil for det Første afgaae 2 til Adjutanter hos Hans Majestæt, hvilke egentlig ikke vedkomme Marinen, og desuden er der god Grund til at forøge Antallet lidt, da Commissionens Fleertal kun er kommet til sit Forslag ved at nedsette Tallet af de Officerer, som skulle commandere vore større Krigsskibe. Naar man i det Hele taget vil have høiere Charger, er der vistnok god Grund til at lade dem commandere de Skibe, som, uagtet de kun føre saa Kanoner, dog i Kostbarhed staae fuldt saa høit som de største Skibe, vi hidtil have havt. En større

Afvigelse er der med Hensyn til Lieutenanterne. Om det hele Antal synes der vel ikke at være megen Uenighed, thi Commissionens Fleertal, dens Mindretal og det foreliggende Lovforslag variere egentlig kun mellem 70 og 72 Mand, men Fleertallet har ønsket, at der kun skulde være 52 faste Lieutenanter og 20 Secondlieutenanter eller maaskee snarere Reserveofficerer. Vi komme her til Spørgsmaalet om Reserveofficerer, hvilket for Marinens Bedkommende har den store Uanskelighed, at der for disse Individuers Bedkommende kun er Et af To at vælge imellem. Enten maae de være tilføes, og da har man dem ikke, naar man skal bruge dem, eller ogsaa maae de være hjemme, og da have de aldeles ingen Døvelse eller Erfaring, hvorhos det, som af den høitærede Minister udtalt i Motiverne, i Almindelighed vil være de mindst dygtige, som ere hjemme, naturligtvis af den Grund, at de ikke kunne finde Emploi. Spørgsmaalet om Lieutenanter staaer i en nær Forbindelse med det for Marinen meget vigtige Spørgsmaal om Cadetstolen, Udbannelsesanstalten. Der er i den Henseende opstillet to Forslag, eet af Commissionens Fleertal og eet af dens Mindretal, til hvilket den høitærede Minister har sluttet sig; det ene støtter sig til en Commission af 1850, det andet til en Commission af 1866. Fleertallets Forslag gaaer ud paa at optage Eleverne i en Alder af 16 Aar, da deres Realunderviisning antages at være fuldenbt, at udfille en Deel af dem i 18 Aars Alderen og at lade de øvrige gennemgaae et toaarigt Cursus i den ældste Afdeling; efter at de have bestaaet Afgangsexamen, gjøre de 1 Aars Tjeneste som Secondlieutenanter, hvorefter de i 2 Aar staae paa Ventepenge, i hvilken Tid de ikke maae forlade Landet uden Ministeriets Tilladelse. Mindretallets Forslag gaaer ud paa at optage Eleverne i en Alder af 14 Aar; det gjør ligeledes en Udfilning i 18 Aars Alderen og optager i den ældste Afdeling kun det Antal, som er nødvendigt for at supplere Officerscorpset, hvorefter de Bedkommende, naar de have gennemgaaet et toaarigt